

Въ голѣмата уста на слона има сравнително малко жѣби. Освенъ двата предни рѣзци—бивните жѣби—на всѣка челюсть слонътъ има само по единъ кѣтникъ. Тѣзи четири кѣтника—40 см. дълги и 10—12 см. широки—сж достатъчно голѣми и съ тѣхна помощъ отлично стрива растителната храна, съ която се храни.

Малкото слонче смѣнява на три пѣти кѣтните си жѣби. Първата смѣна става на втората година, втората — на третата година, а третата—къмъ деветата година. Възрастята, до която може да доживѣе слонътъ, опредѣлятъ различно. Опитоменитѣ слонове живѣятъ сто и по-вече отъ сто години, а дивитѣ споредъ едни наблюдатели, живѣятъ до 150 години. За съжаление, въ днешно време слонътъ не може да изживѣе предѣлната си възраст, защото има много неприятели и постоянно е преследванъ. Обаче, най-голѣмитѣ му неприятели сж бѣлитѣ колонисти—англичани, които въ Африка и Индия избиватъ масово слона, заради бивните жѣби — слоновата костъ.

Въ Индия слонътъ е малко по-щастливъ отъ своя събратъ въ Африка. Индийскиятъ слонъ на много мѣста е подъ възбраната на законитѣ и избиването му е строго забранено. Тамъ слонътъ е превърнатъ въ истинско домашно животно и ловенето на дивитѣ слонове е съ единствената целъ да ги опитомяватъ и да ги превръщатъ въ послушни и работни домашни животни.

Интересно е, какъ човѣкъ постѣпва, за да опитоми и дресиѣ слона. Въ това отношение най-голѣми майстори сж индийцитѣ. Тѣ ходятъ по самитѣ следи—диритѣ на слона, устрояватъ имъ примки отъ здрави еленови или антилопови кожи и, когато хванатъ нѣкой слонъ, постѣпватъ по най-различни начини, за да ги опитомятъ. Първо, затварятъ го въ нѣкое помѣщение или дворъ съ висока и здрава ограда и започватъ да го изтезаватъ — отнасятъ се много лошо къмъ своя пленникъ: плашатъ го, опушватъ съ гѣстъ димъ (пушекъ), не му даватъ да почива, като по-

*) Вижъ кн. „Борба между дивитѣ животни“).